

EL MANDU

DES LLOFRIU

—Això és no tenir vergonya, ni dignitat; enganyar-me a casa meua, damunt del men illit!...

—Ha estat per ostelviar, creu-me, perquè ell és un dependent que no té un cèntim i hauria hagut de pagar jo!

AÑO I

El Día Bòlico

NUM. 717

DIARIO LITERAL Y DE INFORMACIÓN CAÓTICA

SALE HOY!

Nuestro programa: República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor.

ESPUERTOS Y MASTEGOTES

El C. D. Europa a Sevilla

El miércoles pasado salió para Sevilla el equipo del C. D. Europa, acudiendo a despedirle lo más significativo entre los elementos deportivos.

Allí vimos entre otros al Presidente de la Federación Catalana de Clubs de Fútbol, señor Salva, quien pronunció un elocuente discurso defendiendo el prestigio de la americana azul, a los representantes de la mayoría de la prensa deportiva y al Presidente del F. C. Barcelona, señor Gamper, cuya presencia fué saludada con numerosos aplausos.

El señor Gamper hizo uso de la palabra, saludando muy efusivamente al señor Matas, Presidente del C. D. Europa. Dijo que ellos no veían en aquel equipo a sus contrincantes vencedores, sino únicamente a la representación del fútbol catalán, que una vez más se trasladaba a tierras lejanas para mantener como siempre en buen lugar la bandera de las cuatro barras. Terminó su elocuente peroración con las siguientes frases: «De todo corazón, ilustre señor Matas, le deseo un nuevo triunfo. Vaya... vaya... a Sevilla y que tengan ustedes más suerte que nosotros cuando la diña-

mos, como unos indios, en Gerona.»

Las nobles palabras del señor Gamper fueron coronadas con una merecida ovación.

El señor Gamper abrazó al señor Matas, mientras el silbato del tren anunciaba la salida y un piano de manubrio tocaba la «Mala Entraña».

El acto fué tan sencillo como conmovedor. Los concurrentes al mismo salieron gratamente impresionados.

Rufasta.

Nota de la Redacción. — Compuestas las anteriores líneas que nuestro refrigerante director escribió, con aquel espíritu periodístico, seis horas antes de la salida del equipo del C. D. Europa para Sevilla, nos enteramos que no ocurrió nada de lo que él explica y que sólo acudieron a la estación a despedir a los expedicionarios Arias y Mateo, que juntos debían hacer una pareja la mar de cachonda, pero para que no se pierda esta sensacional información en la noche de los tiempos, como decía Pich, la publicamos íntegra y sin quitar punto ni coma. También hubiésemos tenido que insertar en su lugar un artículo de Dalmases!

resultado se le devuelve el dinero. Esta oferta desinteresada es consecuencia de un voto.

Se vende. — Por la mitad de su valor, un grabado pluma representando al Barcelona aplastando al Europa en Gerona y que al conocerse la noticia de la victoria del club graciense, tuvo tiempo para retirar el editor de un popular semanario catalán. Seriedad y reserva. Razón en la Administración de EL DIA BOLICO.

Emocionante momento en que Ric-Ric y Roc-Roc se hacen a la morra el campeonato inter-universitario Erbeck-Rascalobos.

NOTICIAS DEL EXTRANJERO

Manlleu, 8. — Se declararon en huelga los ebanistas por no querer aceptar el trabajo nocturno. La Delegación Regia del Trabajo ha intervenido en el caso y al cabo de seis días y ocho noches ha averiguado que todo era un mal entendido y que lo que había pasado era que un patrón ordenó a dos trabajadores que construyeran una mesa de noche.

—Por hacer aguas menores en la Plaza de la Constitución, ha sido denunciado un caballo de 12 años de edad cuyo nombre se ignora.

TEATROS

Nuestro distinguido compatriota el famoso barítono Falset, ha obtenido un nuevo éxito en Milán. Según dice la crítica, su voz es incomparable. Su señora, con quien hemos hablado breves instantes, nos ha dicho que la tiene pequeña, pero muy potente.

El arquitecto del Liceo ha expuesto a la dirección la conveniencia de que durante algún tiempo no se presente la «Tosca» en aquel escenario, por mor de las cañerías del agua, que con la «tosca» se obstruyen.

OFERTAS

Bubones, se curan sin tomar medicamentos interiores, que dañan el estómago, ni exteriores, que causan molestias y no producen efecto. No hay como enseñarles un talón del ferrocarril, porque en la estación lo dice bien claro: «Presentando el talón se retiran los bultos». Al que no le de

CONCURSO DE CALZONCILLOS

Continúa abierta la inscripción para el concurso de calzoncillos organizado por los jugadores del Europa, antes de principiar los ejercicios de entrenamiento.

Se advierte a los concursantes que se han presentado ya, azules, amarillos, con listas, a lo Santpere y a lo Pepe Alfonso. Ojo, y no badar!

No val a badar!..

Qui bada, ensopega. Sapigueu nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons - Casa de curació pels qu'haigim ensopegat - Lavafes per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes. LA MUNDIAL, Espalter, 6 - Barcelona

(?) Maison Meublée

(Verdura)
Habitacions a 5 ptes. Barará, 27, telèfon 3221 A. Barcelona. - Gran confort i salutes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuament reformat a la moderna.

PA... NAL

Rotatiu de grímegia deportiva

Si vols riure comp're'l avul

Preu: 10 centims

Barcelona 12 d' Abril de 1923

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

La R. s. r., florista d'un dels més acreditats establiments on es cultiva la grimègia nocturna i nandulandesca ens ha contat aquesta història que va desenrotllar-se no fa gaires dies en un pis del carrer Nou:

El senyor P. n. d. (no cerquin cap a Terrassa, que és fabricant de Sabadell) va enamorar-se de la filla de la ballarina L. n. D. r. n., tendre poncelleta de setze anys que guardava com un tresor a casa seva de les persecucions de moros i cristians. Però a la mare, que ja està un xic fóra de combat, li fallà un amic de seixanta duros i va haver de pensar seriosament en sacrificar la puresa de la noia per a nivellar el presupost. Les discussions amb el senyor P. n. d. fóren més llargues que si s'hagués tractat d'un ajust de cotons. Per fi, es fixà una quantitat, es convingué el dia i ja estava tot arreglat quan la mare, fent un sospir gros i fondo, digué:

—Però, ai, senyor P. n. d.! Vull demanar-li una cosa: vull estar-hi jo present!

El senyor P. n. d. se la quedà mirant tement que hagués perdut el judici.

—Vosté? Però ja sap jo que es diu? Què vol fer-hi?

—Ai, pobre criatura meva!—exclamà la L. n., esclatant en un plor amarg com una purga. Perquè si jo no hi sóc... ai Déu meu!... si... jo... no hi sóc... vosté me la matarà amb aquella... amb aquella... fama que vosté té!...

Hi ha qu'advertir que, segons referències, la mare Naturalesa fou pròdiga amb el senyor P. n. d. fins al extrem de dotar-lo d'uns atributs masculins d'una dimensió aproximada a la que exhibeixen impúdicament els ases quan la sang els hi bull.

—Sí, sí, jo vull ésser-hi. Jo li aguantaré... l'espelma... amb totes dugues mans!—seguí plorant la ballarina.

—Bé, bé! Si vosté s'hi empenya...

I, arribat el dia, tingué lloc el sacrifici amb l'amatenta ajuda i concurs de la ballarina. Al principi hi hagué un xiscle per part de la noia, després uns gemecs, després uns sospirs... El senyor P. n. d. suava i bufava com si fés una cursa a peu. De prompte la noia feu un crit:

—Mamà!

—Què tens, filla meva? Pateixes...

Llavors, la sacrificada, amb una veu molt dolça, molt apagada:

—Mamà... treu, una mà...

La progenitora obeí. Passaren uns moments... La xicota ja amb l'esperit al setè cel, tornà a sospirar:

—Mamà...

—Què vols?

—Ma... mà... treu... l'altra!

La mamà accedí i quedà tranquil·la, al veure que havia passat feliçment el mal pas. Però, al cap d'uns segons la noia insistí entre crits i gemecs:

—Mamà!

—Què vols, filla meva?

—Apreta, apreta amb les dugues mans!

El Noctàmbul Indiscret.

El càstig musulmà

(Conte àrab)

Abd-el-Malek, el servent preferit del poderós soldà Josef-ben-Kiatten estava condemnat al més horrible dels suplicis: follament enamorat de la hermosa esclava Zaida, la favorita del harem, les lleis de l'imperi el forçaren a rel·legar aquest amor als límits de l'impossible.

Malgrat els esforços titànics que feia per a contenir les fogositats de son temperament, ardent com els ratjos solars damunt els cremats serrals on ell veié la llum primera, i atiat, a més, per les càlides incitacions de la seva enamorada, que l'envoltava en mirades enceses i en sa presència, deixava lliscar, entre gestes provocatius, les perles líquides dels perfumats brolladors de Palau damunt la total nuhesa de sa avellutada pell de morenor oriental, un jorn no pogué resistir al desig que feia bullir el seu cor jove i potent i, vençant la por del càstig terrible amb que el soldà podia punir aquella infidelitat, posseí aquella dona deliciosa, de carns fermes i mòrbides i llavis sensuals que xuclaven àvidament quan be-saven...

La dissort feu que Josef-ben-Kiatten se'n enterès. El soldà, en coneixer la nova, feu comparèi-

xer en sa presència els dos culpables, i amb un gest magnànim que els omplenà de joia els feu sapiguer que els perdonava la vida, a condició de no tornar a abusar, en cap cas, de la sobirana confiança.

—De tu, Zaida,—digué—en tinc prou amb la promesa sobre el Korà de no tornar a ésser-me infidel, mes de tu, Malek, necessito assegurar-me de que, **encara que vulguis** no has de tornar a **tastar les fruites carnals** que em són reservades. Per tant, tria: o el meu cirugià major s'encarregarà de deixar-te en estat de no poguer trencar el jurament, o bé moriràs desseguida empalat, fusellat o penjat, com t'estimis més.

Abd-el-Malek, concirós, rumià, esperant sens dupte que el seu fèrtil enginy li donés qualche solució que el tragués d'aquella situació apurada, i al cap de pocs minuts, digué:

—Senyor! Ja que vostra bondat arriba fins al extrem de que jo, pugui triar mon just càstig, vull que em penjeu, senyor!

—Es farà!—va respondre el magnànim soldà. —Mes...—replicà, estranyat de que son servent preferit no volgués salvar la vida—perquè vols que et penjin?

Perquè—replicà Abd-el-Malek,—com que tota la vida m'«han penjat»...

Davant del enginy de son servent preferit, el soldà perdonà, somriguent de l'acudit...

Mick E. Leth

—Sobretot, asseguri aquest gafet, que no'm caigui. Em faria una vergonya ensenyar la cintura en escena!

Ella.—Dones sí, a n'el tranvia es va atrevir a tocar-me el bras i li vareig clavar un revés. Jo soc una senyoreta decent i certes llibertats no's poden tolerar, veritat?

Ell (apretant). — Es clar, valent desvergonyat devia ser aquell «mano».

Les ingenucs

Aquella tarda, en Manelet estava que no cabia dins de la pell de content. Havia fet una conquesta d'aquelles que s'han de marcar amb pedra blanca en l'història de la joventut. Una noieta d'uns divuit anys, rossa, de carn blanca com la neu, d'uns ulls purs i clars, amb una boqueta de

—Vaja, hi ha que reconèixer que dels concerts en la menor, lo millor es la introducció.

cirera que semblava cridar: Bese'm! i unes cames ben tornejades, prometedores d'altres encisos més superiors...

Havia entrat al saló de ball de la «Bohèmia» amb aquell aire esporuguit que tenen les noies de poble la primera vegada que traspassen la porta del famós temple grimegiat del carrer de Casanova.

En Manelet tenia llotja pròpia, lluitava unes sabates rosses que semblaven de xacolata, una ermilla de fantasia amb uns botons com carmetos i un cap arriscat com si fós de cabell d'àngel. Res, tot ell era una confiteria. Quan veié aquella noia, digué:—Això és peix al cove! i sense rumiar-ho gens ni mica li demanà un ball. Després d'aquell ball, n'hi demanà un altre, després se l'endugué a la llotja i encara no eren les sis que ja es deien de tu i en Manelet sabia que la seva balladora era filla de Tortosa, servia a uns senyors del carrer de Rosselló i es deia Roseta, nom que li esqueia molt bé.

I què era innocent! Als mots de doble sentit que en Manelet barrejava a la seva conversa responia amb una rialla d'incomprensió... En Manelet, preparant el terreny, li digué que feia massa calor, que estava un xic cansat de ballar i que podien anar al cine... Ella acceptà. En la foscor d'una preferència començaren les iniciacions... Primer, un discret copet de colze... Més tard, una mà hàbilment desviada cap a la pitrera... Després, un contacte de cames... i així fins que la Roseta sentí damunt les seves cuixes la mà esquerra d'en Manelet... Sense protesta, abandonant-se completament als petons quin soroll procuraven ofegar, la noia deixà fer i quan en Manelet digué: Potser que ens en anessim! ella digué que sí, sense demanar a on. Creuaren el carrer de Sant Pau, travessaren una porta baixa i pujaren una escaleta estreta, al final de la qual hi havia un despatxet amb moltes claus penjades a una fusta... Els n'hi donaren una, que en Manelet agafà prestament, i, per un corredor passaren a una cambra. La Roseta estava vermella com un pebrot i callava; el Manelet, emocionat per l'èxit de la seva conquesta, encara no hagué tancat la porta, se llençà damunt de la noia com un gos famolenc. Ella feu un «ai, ai! què fas?» completament de ritual i aviat no se sentí més que una remor de petons acompanyada d'un harmònic grinyolament de molles de catre que durà un bon quart d'hora fins que un doble xiscle, avisador de l'espasme ressonà dintre la cambra, seguit d'uns moments de silenci...

—Ai, què és tard!—digué de prompte la Roseta, mirant el rellotge que el Manelet duia a la munyeca.—Anem, que jo faria tard...

I pentinant-se, doncs havia quedat fet un esquirol, el xicot reconstituí de memòria tots els fets d'aquella tarda memorable. En arribar al moment decisiu, cregué recordar que, malgrat el seu entusiasme, havia sentit en certs moments

la sensació famosa que Don Jaume el Conqueridor comparava a tirar una carta dintre d'un buçó. La Roseta arreglava els seus vestits en desordre...

—Deus haver tingut moltes aventures com aquesta, oi, Manelet?—preguntà la noia.

—Sí, bastantes...

—I no has tingut mai cap disgust?

—Sí!—digué en Manelet.—Una vegada. Una xicota que jo m'havia endut al Xalet va contar-ho després tot a sa mare...

La Roseta se'l quedà mirant amb aquells ulls purs, ingènus, ulls d'innocència i de virtut, i respongué:

—Què tonta! Si jo hagués tingut d'explicar a la mare amb quants xicots he dormit allà al poble, no hauria tingut mala feina!

Tofilis

L'amor als tropics

Els negres que habiten l'illa de Sant Tomàs (Africa) són molt selvatges, encara que en algunes coses, els seus instints siguin bastant atinats. Per exemple, en qüestions d'amor, les negres són tan interessades com les més civilitzades europees. Solament que la tarifa amorosa allí és única, lo que no s'ha aconseguit en lloc més del món. Un esplai amb una senyora de color de xocolata costa, a Sant Tomàs, un sac de sal, moneda corrent en aquelles terres, que equival a un duro o «peso» or.

Mentres els joves no poden disposar del sac de sal, equivalent al nostre clàssic duro (de la clau no cal parlar-ne perquè tots viuen amb el firmament per sostre) tenen que contenir els seus desitjos, enredar a alguna menor inexperta, o aplaçar la seva set amorosa «a fuerza de puños», que deia el clàssic castellà. Exercint aquest exercici insalobre, el cacic de Sant Tomàs, Ovampo, trovà al seu fill un matí que feia molta xafagor i la temperatura era molt pesada...

El cacic era mig civilitzat, així que agafà al noi i li clavà un escàndol:

—Animal! Porc! Té: aquí tens un sac de sal i ves-te'n a donar al cós lo que el cós et demana!

El fill del cacic es carregà el sac i, anant-se'n cap al poblat més pròxim s'entengué amb la primera dona que va trovar, una negra d'uns quaranta anys, però encara ben conservada.

L'endemà al matí—la nit hi hagué «dormida» —el noi tornà cap a la llar paterna.

—Què?—li demanà el seu progenitor.—T'ha anat bé?

—Molt bé, pare!

—I... amb qui ha sigut?

—Amb una «jamaona» d'uns quaranta anys... Es diu... Melassa...

Ovampo no perdé el color, perquè tenia un

negre d'aquells que no deixen, però els ulls estigueren a punt de saltar-se-li de les òrbites.

—Fill desvergonyit! Desnaturalitzat! Tu saps lo què has fet? Has dormit amb la meva mare!

—I què té què veurer això?—preguntà el seu fill, posant uns ulls d'estúpid.

—Què té què veurer? Què té què veurer? Encara ho preguntes?

—Es clar!—respongué el negre.—Li dic jo res perquè cada nit dorm amb la meva?

Armand

—No goso a girar-me per por de que el jutges me dignin: «manos arriba».

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Quantes i quantes vegades
tant a Reus com a Agramunt,
mentres la dona li empaiten,
el marit aguanta el llum!

Però si tots els «pagesos»
fessin com els de Llofriu,
més d'un cop anant per llana
pelerien algún viu!

La venjança de la Quimeta

Quan la Quimeta va enterar-se de que el seu marit li fregia, primer es va fer un tip de plorar, després va pensar en suïcidar-se i més tard li semblà que lo més oportú era venjar-se de l'infame adulter. I va imaginar un sistema de venjança tan original com agradós.

Sapiguent que la querindanga en qüestió era la Vicenta, esposa llegendària d'un amic del seu marit, que ella sols coneixia de referències, la Qui-

meta se'n anà a fer la guàrdia davant de la casa on habitava el dit matrimoni i quan veié que la Vicenta sortia, segurament per anar de compres, s'enfilà escales amunt i trucà a la porta del pis.

—Un jove—bastant guapot!—sortí a obrir-la.
—Què desitjava?

Per tota resposta, la Quimeta va tirar-se als braços del qui l'havia sortit a obrir, i sense més paraula el començà a petonejar amb un entusiasme completament mediterrà.

El xicot no era de fusta i davant d'aquella in-

esperada sorpresa carnal no s'immutà gens ni mica. S'endugué a la Quimeta cap al seu quarto i al cap de poca estona no més se sentien dolços gemecs i petons sorollosos...

Quan ja l'un i l'altre trobaren que n'hi havia prou—cosa que s'ho varen pensar tres vegades—la Quimeta cregué necessària una explicació.

—A tu això et deu haver estranyat, oi?

—Sí... ja veuràs,—respongué el xicot.—Una mica.

—Ja t'ho explicaré. Amb això que he fet m'he venjat i t'he venjat d'una infidelitat.

—Què dius, ara, santa cristiana?

—Tal com s'ona. La teva dona, la Vicenta s'entén amb el meu marit.

—La meua dona? Si sóc solter!

—Com! Tu no ets el marit de la Vicenta, aquella carnicera grossa que ha sortit fa una estona?

—No, la Vicenta s'està a l'altre replà!

La Quimeta va caure en basca, circumstància que l'altre aprofità per endar-se la altra vegada a l'habitació a fer grinyolar el somnier...

Sacrob

El Ninot

Aquella nit, la Merceneta, xamosa pubilla de uns setze anys, més maca que un sol i encara tota innocent, arribà a casa seva tota plorosa.

—Ai, mamà, mamà!—digué.—En Pepet, el meu xicot, m'ha deixat!

—I doncs?

—Res, hem començat a discutir, ell que sí, jo que no, i m'ha dit que no li mirés més la cara.

—Ai, el poca-vergonya!—digué la bona senyora. I continuà:—Bé, què li faràs, deixa'l estar. Al seu lloc un altre, i a més, ja saps que aquell xicot no m'agradava pas massa.

—Sí,—respongué la inconsolable Merceneta,—però a mi m'agradava molt, i a més, tenia un ninot, ai, quin ninot, mamà!

—Què vols dir?—demanà la mare, tota esverada.

—Sí, un ninot molt mono, que plora tot sol així que l'agafes.

—A veurer, a veurer, explicat, perquè o jo no t'entenc, o potser t'entenc massa.

—Ai, ai, no és pas res de mal. En Pepet, cada nit al sortir del taller, m'acompanyava fins a l'es-

caleta i, ves, parlavem, i em tocava una mica d'aquí, i d'aquí...

—Per sobre?

—Es clar! I després, tot enraonant, m'ensenyava un ninotet que portava a la butxaca de les calces, i me'l feia tocar amunt i avall, fins que al últim em deia:

—Apreta, apreta, que el faràs plorar!

—I apretaves?

—Es clar!

—I perquè ho feies això?

—Ai, ai, perquè ell volia que li fes plorar, el ninotet, ves!

—I el feies plorar?

—Sí, mamà! Com que m'agradava tant i ell m'ho demanava amb tanta insistència!

—Desvergonyida! Mala filla!—cridà la dona fóra d'ella mateixa.—I ell! L'indecent! Ja aniré jo a veure'l! Si l'atrapo no li deixo una costella sencera!

—Ai, mamà!—digué la Merceneta.—Per l'amor de Déu: si el trova faci-li lo que vulgui, però no li trenqui el ninot, perquè també li faria plorar!

Pepus

—Jo no sé com els homenots s'atreveixen a atropellar-la d'aquesta manera. A veure, que m'ho fassin a mi!

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **EL NANDU**. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Els nuvis de Camprodon

A la fonda del Cisco, a Camprodon, se presentaren l'any pasat, per la festa major, uns nuvis de Barcelona, que voien pasar la lluna de mel en el poble. Com que l'establiment estava ple, l'amo li digué que no podia allotjarlos.

—Encare que sigui en un quarto fosc, — digué el nuvi.

—Si volen dormir a la sala del billar...

—No hi fa pas res.

Allí passaren la nit de nuvis. A la matinada, el fill del fondista, un noi d'uns deu anys, qu'es llevava molt aviat per donar el menjar als cavalls, passà per davant del billar i sentí tota una sinfonia de «Ai, no! Prou! Te, te! Ai, mama!» i demès repertori circumstancial.

El xicot s'en anà cap a veure al seu pare.

—Papa, — li digué — que hi ha algú als billars?

—Sí, hi han uns nuvis.

—Qu'els hi deu passar que gemegan tant?

—Res, no't preocupis. Es que estant jogant a bitlles!

Marramau.

Les explicacions

En Ricard es temia alguna cosa. No és que ho podés assegurar, però, per certs detalls observats, per determinades situacions impensadament sorpreses, en Ricard tenia quasi la certesa de què la seva dona, a Pauleta, l'enganyaba amb en Peret, el seu íntim amic.

I no vos cregueu qu'en Ricard anés gaire lluny d'osques en les seves sospites, perquè, efectivament, en Peret i la Pauleta l'embanyaven o l'enganyaben, com vostès vulguin.

En Ricard, no obstant, no gosava a plantejar la qüestió per manca de proves indubitables, i un dia, que decidí acabar d'una vegada amb aquella situació violentíssima, anuncià a la seva dona qu'aquell dia no soparia ni dormiria a casa, perquè havia d'arribar-se a Terrassa per arreglar un negoci.

Tal dit, tal fet, simulà la marxa amb tota la naturali-

tat i aprofitant una distracció de la Pauleta, s'amagà d'essota d'un sofà del saló.

Pocs moments després, sentí que trucaven a la porta i seguidament la veu del seu amic Peret li ferí les oïdes.

—Deu la guardi, senyora Pauleta, que no hi és en Ricard?

—Deu el guardi, senyor Peret. Sap qu'el desempenya molt bé aquest paper?

—I are!

—Tira, tira, beneit, que avui ens donarem la «gran noche»! En Ricard és a Terrassa per a resoldre un negoci molt important, quasi tant important com aquest que tinc entre mans! Efectivament, la Pauleta havia ficat mà, i tenia entre mans un «negoci» molt gros que, Deu vos en guard de trovar-vos'el en cert lloc!

—De debó?

—De debó, de debó, reiet meu!

No cal dir que el diàleg anà pujant de to per moments i qu'el pobre Ricard, des de sota el sofà, hagué de contemplar escenes qu'el violentaren horriblement.

Que si no m'estimes; que si t'estimo més que al ximble del meu marit, qu'és un... «pessa» freda; que are un petó, i que are una abraçada, en Peret i la Pauleta anaren a parar damunt del llit matrimonial i va començar la funció amb tot «l'aparato que su argumento requiere».

El pobre Ricard, dessota del sofà, suava tinta. No sabia què fer. El primer impuls va ésser de sortir i matar-los, però després, ja més calmat i pensant en que no valia la pena de perdre per una... dona, decidí continuar en el seu lloc i observar lo que passava.

Primer, tot eren jocs innocents (relativament innocents!), pessigolletes, copets, petonets, rialletes, però de mica en mica la cosa es va anar animant i les pessigolletes i els copets es convertiren en xuclets sorollosos, en sospirs fondíssims, en xisclets apagats i en frases tant engrescadores com aquestes:

—Ai, Peret, Peret meu! No treguis el dit d'aquí! Aixís, are, are! Fical dins! Més, més! Ai, jo'm moro! No puc, no puc més! Are allò que tu saps fer, tant dolç, tant tendre, com si et menjessis un plat de natilla sense cullera! Posa el caparronet aquí. Aixís, reiet, aixís! Més! Més! Ai que ho fas bé! Lladre! Em mates! Aixecat; depressa, depressa! No t'entretenguis. Damunt meu! Apunta bé! Are... are!

En Ricard, des de el seu observatori, es tornava tarumba. Allò no hi havia qui ho aguantés. Damunt del llit hi havia una remenamenta tal, que semblava que s'havia d'ensorrar.

Per fi, el marit, cansat d'aguantar aquella escena insuportable, sortí del seu amagatall i palplant en la foscor, s'adreçà a la porta, guanyà l'escala i sortí al carrer, amb el ninot més tiesso qu'una esbarginia acabada de collir.

Aquella nit, per a treures del cap les mil idees que

li amargaben l'existència, decidí venjar-se, gastant-se deu pessetes en brassos d'una dona mercenària.

Però a l'endemà, ja desfogat, ja del tot amo de sí mateix, entrà a cà'n Beristain, comprà una Smith, i s'adreçà al club on es trobaven cada dia amb el seu amic Peret.

El trobà fent penya amb altres amics i el cridà a una saleta reservada.

—I doncs, Ricard, que hi ha de nou? Com te va anar el negoci de Terrassa?

—No tant bé com a n'a tu el de Barcelona, però és igual, are passarem comptes i saldarem d'un cop.

En Ricard, dites aquestes paraules, tragué calmosament el revólver i deixant-lo damunt de la taula, continuà:

—Sé que t'entens amb la meua dona. No intentis negar res, perquè és inútil. Ahir, mentres vosaltres feiau barrila, jo vos espiava des de sota d'un sofà. Necessito de tu explicacions complertes i no sortiràs viu d'aquí que no me les donguis.

En Peret tremolava com una fulla al arbre. El tó en que parlava en Ricard era realment esverador. Per fi, fent uns esforços i desfent el nus que se li havia fet a la gargamella, pogué mormurar:

—Estic disposat a donar-te-les en tots els terrenys.

—Veig qu'ets un home. Doncs bé, les explicacions que necessito, son senzillíssimes: qu'em diguis com carai t'ho fas per engrescar a la dona d'aquella manera i fer-la mourer com es movia ahir vespre! Quina manera de remenar! En camvi, amb mi, sembla que ho fassi per força!

En Peret caigué en basca davant de les «exigències» del cornut Ricard!

Mick E. Leth i Ripalda.

Ben dit i...

En Jaumet anava a casar-se, però es trobava en una greu dificultat: No tenia gaires calers per comprar lo necessari i muntar el pis. Un company del taller, qu'era molt bon xicot, sapiguent els seus amoïnons, li oferí una solució.

—Mira: vesten al carrer de tal, número tal, que hi ha una botiga de mobles. Demanes de part meua per la senyora Filomena, qu'és molt amiga meua, i si li compres els mobles i no els hi pots pagar tots, ja't fiarà lo que puguí.

En Jaumet, agraït, així que plegà del treball s'en anà tot content cap a l'adreça que li havia donat el seu company. La senyora Filomena el rebé molt amable, li ensenyà els mobles i el xicot trià un bufet, sis cadires, una taula menjador, un armari, un paraiguer, una tauleta de nit i un llit. Contà els diners que duia i resultà que en tenia prou per pagar tot lo comprat excepte aquest darrer moble, que convingué en pagar-li la meitat al cap d'un més i l'altra meitat al cap de dos.

S'efectuà el casament i és allò que passa, entre les despeses inesperades, i que com que alguns matins s'entretenia massa en jugar amb la seva muller, perdía algun quar. de jornal, el Jaumet va endarrerir-se i no pogué complir el seu compromís amb la senyora Filomena.

Un dia el xicot arribà al taller i el seu company de treball sortí a veure'l fent mala cara.

—Home! — li digué —. Procura no fer-me quedar malament! Jo vaig donar paraula de que compliries! Amb això, quan acabis la feina, veste'n a veure a la senyora Filomena i parleu una mica sobre el llit...

La rialla dels altres treballadors fou general.

Mil Hoqué.

Conte premiat del núm.ero pasat:

PREVISIO

Contra la calvicie

En Josep estava desesperat. En poc temps s'havia tornat calvo com una bola de billar. I era llàstima, perquè als seus trenta cinc anys fets, en Josep encara es conservava bastant bé i l'absència de cabellera l'envel·lia considerablement.

Una tarda estava al cafè lamentant-se de la seva desgràcia, quan un veí de taula l'interrompé:

—Perdoni, senyor, — li digué —. Vostè és cassat, oi?

—Sí, senyor.

—Així no cal qu'es preocupi, perquè jo li donaré un remei infalible per a que el cabell li torni a créixer, magnífic i abundós. Quan la seva senyora estigui... sí, ja m'entén, quan el disc de l'estació de l'amor li marquí via tancada, vostè li passa la calva, ben passada...

En Josep esclatà en una rialla, dient:

—Això és una enredada!

—Que vol dir? — respongué el veí de taula —. Es un remei provat i demostrat!

—Provat i demostrat? Si el seu remei fos cert, jo, aquí, veu? — digué en Josep treient la punta de la llengua — hi tindria un pinzell.

J. Colloes.

Uns darreres per a llogar

En Pauet i la Tomasa, que fa temps que son casats, viuen molt ben avinguts i mai han sofert cap disgust. Però aquests dies passaven un mal de cap molt gros: els hi pujaren el lloguer de la botiga de pintor que tenien. En Pauet, després de molt rumiar, imaginà rellogar la part de darrera, on sols hi tenia quatre trastos vells, i pintà un rètol que deia: «Es lloguen els darreres».

Un cop acavat hi posà un xic d'aigua cuit i el deixà damunt d'un tamboret per a que s'assequés.

Al cap de poca estona vingué la Tomasa i distreta s'assentà damunt del tamboret sense veure lo que hi havia.

Vingué l'hora d'anar a cercar la llet per a brenar i la Tomasa, amb el rètol enganxat al cap d'avall de l'esquena, se n'anà cap al carrer.

No hi ha que dir qu'el seu èxit fou espaterrant. Tot-hom se la mirava.

—Què deuen tenir avui, aquest ximplets! — pensava la bona dona...

Per fi, un tranquil que passava pel carrer se li acostà i amb tota la barra li preguntà:

—Escolti: es veritat qu'es lloguen els darreres?

—Sí, senyor — respongué la Tomasa creient qu'el rètol qu'el seu marit li havia dit que posaria a la porta estava ja clavat i havia fet efecte.

—I quant ne vol!

—Quinze duros,

—No és car! I els davants?

—Oh! va dir la Tomasa —. Els davants no es poden llogar, perquè hi treualla el meu marit.

Mohamet Mal Jhalem.

El botó delator

El Lluïset acabava de sortir del despatx: eren quarts de dugues i la despesa estava lluny. Aprentà el pas per a guanyar temps, tant que en la seva precipitació estigué a punt de topar amb una xamosa xicoteta d'uns vint anys que pujava a l'acera. Anava a pronunciar uns mots d'excusa quan la sorpresa el deixà immòvil com si l'haguessin clavat a terra.

—Marieta!—exclamà.

La noia continuà el seu pas limitant-se a contestar:

—Dispensi, jove, però no tinc el gust de conèixer-lo.

—Es molt estrany que no sàpigues amb qui enrahones... Sóc en Lluïset, aquell que jugava amb tu quan tots dos èrem molt petitets i no saviem com anava el món...

—Es veritat!—respongué llavors la Marieta.—Dispensa'm: no t'havia conegut. Han passat tants anys!...

El xicot es quedà contemplant la seva amiga d'infantesa. Què bonica s'havia fet! Aquella criatura insignificant era ara una dona esplèndida, deliciosa, de carns mòrbides, de formes ondulant que transparentaven sota la roba lleugera i frufutanta...

—On vas?—demanà el Lluïset.

—Cap a casa.

—Em permeteràs que t'acompanyi, com llavors?

—No m'atreveixo. Si el meu marit ens veies qui sap que es pensaria!

La veu s'ofegà a la gola del Lluïset.

—Com! Ets casada!

—Sí... que et vé de nou?

—No, sí... és clar... Però, t'havia estimat tant, quan encara èrem dos nens, que em sembla mentida que tu puguis ésser d'un altre home...

Després, com suplicant una almoïna:

—Deixa'm que t'acompanyi!...

La Marieta accedí. Parlaren llargament, fonament... L'endemà es tornaren a veure... I l'altre... I l'altre... I als vuit dies quasi inconscientment, en el silenci tebi d'una cambra d'hotel de Sant Gervasi, s'abandonaren l'un en braços de l'altre...

Al cap de tres mesos, com en tot «menage a trois» que es respecta, en Lluïset havia devingut el millor amic d'en Tomàs, el marit de la Marieta. Sopava moltes nits amb ells, sortien plegats a passeig, anaven al teatre... Quan, una nit, en Lluïset trovà al Tomàs que l'esperava a la porta.

—Hola!—li digué.

—No devies pensar en aquesta visita, oi?—va dir en to molt sec en Tomàs.

—Home, no!

—He vingut a veure't per dir-te que ets un canalla!

—Què dius, ara, noi? Mesura les teves paraules!

—Mesura tu els teus actes que serà millor! La meva dona, m'entens? la meva dona, la Marieta, m'enganya, i me'n enganya amb tu, amic traidor! Infame!

—Però, escolta—intentà defensar-se en Lluïset.—Reflexiona bé el que dius!

—En tinc proves,—respongué el marit.—Mira aquest botó l'he trobat a l'habitació de la meva dona; aquest botó és dels teus pantalons! I la prova, mira-la!

I assenyalà la bragueta del Lluïset.

Aquest no perdé la calma.

—Escolta, Tomàs; quants botons has trobat?

—Un! Aquest!

—Ho veus, doncs, com no tens raó!

—Què vols dir?

—No veus que me'n falten tres? Si això fós una prova de que jo t'enganyava, hauria hagut d'enganyar dos marits més perquè em faltessin altres dos botons!

I, davant d'aquell argument, el Tomàs restà tranquil i el Lluïset i la seva dona li seguiren fregint consciènciudament sempre que tenien temps i ganes d'ofrenar a la Deesa Venus...

K. B. Z.

—A que no saben amb qué m'assemblo jo amb aquesta lluna? Si em girés d'esquena ho endorinarien desseguida.

La setmana passada vaig fer campana. Tenia allò que en diuen el «spleen». Vaig sortir per a anar a fer informació i el «Casat», el popular cambrer music-hallese que és més famós entre la corridologia barcelonina que el «Gordito» entre les cupletistes del gènere de «raspeuses», em digué:

—No cal que es molesti anant en lloc perquè tot són calces tapades i bons aliments.

—I doncs? Què diuen els «figuers»?

—Estan més tristos que vosté quan arriba fi de mes. Diu que per distreure'ns, alguns d'ells s'han fet socis del «Esbart Dansaire».

—Si que faràn broma!

I varem anar a «L'As». A «L'As» hi ha la Júlia Espanya, la Condesita Zoé i la Bella Dorita que és un trio... i «remeno» que val totes les peles, però, què volen que els hi digui, acostumats an aquells temps gloriosos i ja passats de «volem una dona vestida, que ja n'han sortit prou de despullades!» aquelles xicotes, tan simpàtiques, tan maques, tan ben fetes, tan nandulandesques, no ens van acabar de fer el pés. Ens feia l'efecte de que es mostraven reservades amb el públic i que ens amagaven «algo».

Provarem d'anar al «Royal», i allí ens van dir que la Manolita Collado, en senyal de dol, s'havia comprat unes calces negres, i que la «Niña de Utrera» feia uns gipios de cementiri i cantava allò de «Mi padre murió en el moro y mamá la dinyó de pena»; anarem al Novelty i també hi havia tristesa i ensopiment de païdor. Sort que ens varen alegrar un xic la vida la escultural Lolita Montiel cada dia més catxonda i la Florita Valenzuela que és la cupletista més simpàtica i bona noia que vos pogueu imaginar. Ara està fent els primers passos, però, arribarà molt lluny. Eren quarts d'una i ja recorreguts tots els que foren «stands» de la fira de mostres «tuberculosa», decidirem tornar cap a casa.

La pròpia ens ho agrai. Tantes nits que retiravem tard! Fou lo que els francesos en diuen «la rentrée de la chambre». L'endemà, quan ja feia estona que el sol arribava fins al llit, la senyora ens despertà. Ella sola ha estat la que ha sortit beneficiada amb la represiò del desnú.

El Secretari del Nandu

—Thas fixat en Lluís quina mala cara que fa?

—Oh, i com esputa?

—No, la qu'esputa és la seva dona.

Correu secret

J. Costa. Ja s'ha publicat. Envii altres coses. — Lluís VII. Va de pet al número. — A. Escoda. Anirà. — Sarrob. Els aprofitarem quasi tots. — Mohamed Mai Jhalent. Van al calaix de les idees. — Mick E. Leth. Molt bé diu. Serán publicats. — Tóful Pelut. Insertarem el de la cascada; per dar-li gust. — Marramau. Va de pet al número. — Mian. Ja s'ha publicat. Que vol fer-hi! Amb els contes, com amb les dones, no és gaire fàcil arribar el primer. — Mestres. Si el publicavem aniríem al estaro. — Enric IV. Serà publicat. — Joao Santos Colloes. No és massa nou, empró l'enquibirem. — Borinot Ros. Anirà quasi tot. — Elza. L'història qu'ens envia li tocarem una mica i li ficarem tota. — Q. Llonada. És molt conegut. Miri d'enviar altres coses i els hi publicarem amb molt de gust. — Tóful Pelut. Aquesta vegada no farem res. Ho sentim. — Joan Ros. Mirarem de fer-li entrar amb un xic de paciència. — Mii Hoqué. Serà insertat. — K. Garines. No és massa nou, però veurem de que surti.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—No sé, però em fa una cosa, pensar qu'et podria ser pare!

—Ca, no't preocupis. Ves a saber qui és el pare dels teus fills.

(De «L'Amusant»)

—Que m'enganyis, passi, però qu'em posis en ridícul davant dels meus amics dient-los que soc un ximple, això no està bé!

(De «L'Amusant»).

—En qué penses, are?

—Qu'ens fem molt vells! Entre tu i jo som ben a prop dels xexanta nou.

(De «Regiment»).

—Per més esforços que faig, no puc oblidar-la. Tinc una verdadera debilitat per vostè.

—Ja, ja, d'això em queixo, de la debilitat.

(De «Le Rire»).

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polv. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas,

Casa Segaiá, Rambla, Flores, 14
BARCELONA

INSTITUT MEDICAL

FÉMINA

Vies urinaries, sífilis i matriu,

Comte del Àssalt, 23, pral.

Visita de 11 a 1 i de 6 a 7

Consulta especial: Carme, 76, prl.

—I are, Núria, t'has fixat amb aquest doneta?

—Res, Flora, que a n'aquest pas, aviat tindrem «cases» per anar-hi nosaltres!